

A început ofensiva Islamului

Partea I- Israel

La 7 oct Israelul a fost atacat de Hamas-barbarii teroriști din Gaza. Motivul este de ani pe tapet. Ura și explozia demografică. Sprijinul Iranului și banii Qatarului au dus la militarizarea unor fracțiuni teroriste care vor să desființeze Statul Evreu. Suntem angajați într-un război lung cu Islamul radical. Europa stă pe bară, USA trimite portavioane și ajutoare umanitare. La alte granițe Hizballah în Liban, Hamas în Siria, apoi

Houthis (oficial numiți **Ansar Allah** "Susținătorii lui Allah") sunt rebelii din Yemen care vor separația față de Yemen. Aceștia sunt sprijiniți de Iran și grupul libanez Hezbollah în războiul din Yemen. Înarmați de Iran au ajuns și ei dușmani ai Israelului. La răscruce de drumuri micul stat evreu va ține piept demenței care devine globală. Iranul este în extază. La fel Erdogan în Turcia.
AG-SAGA

Partea a II-a Europa

Un „pojar” mortal! Pericolul musulman în Europa...Acum 60 de ani, generalul Charles De Gaulle spunea: „Nu trebuie să ne ferim de cuvinte. Este foarte bine că există francezi galbeni, francezi negri, francezi mulatri. Ei sunt dovada că Franța, conform vocației sale universale, este deschisă tuturor raselor. Dar cu condiția ca ei să rămână o mică minoritate. Dacă nu, Franța nu va mai fi Franța. Noi suntem înaintea de toate un popor de rasă albă, de

cultură greacă și latină și de religie creștină. Astea nu sunt povești! Ia-ți văzut pe musulmani? Le-ați privit turbanele și djelabalele? Vedeți bine că nu sunt francezi! Încercați să amestecați uleiul cu oțetul, agitați sticla și după un moment veți vedea că sunt din nou separate. Arabii sunt arabi, francezii sunt francezi! Credeți că organismul francez poate să absoarbă zece milioane de musulmani, care mâine vor fi douăzeci de milioane și poimâine patruzeci? Dacă îi integrăm, dacă toți arabii și berberii din Algeria vor fi considerați francezi, cum îi vom împiedica să vină în metropolă, atât timp cât nivelul de viață de aici este atât de ridicat? Satul meu natal nu se va mai numi Colombey – Două Biserici, ci Colombey – Două Moschei!”.



N-a mai apucat să vadă cum o mare de steaguri tunisiene, algeriene și marocane – și niciun steag francez – își tălăzuia bucuria, acoperind Place de la Concorde și Champs Elysee, în cinstea victoriei în alegeri a unui președinte ce intră în Palatul Elisee „purtat pe umeri” de musulmanii care l-au votat în proporție de 93%(!) – clasa politică franceză „călărind” valul uriaș al imigrației musulmane asemeni unui surfer iresponsabil ce speră să ajungă pe o plajă luxuriantă, dar care, probabil, își va sfârși cursa dementă, prăbușit de val, în „raiul” lui

Mahomed. N-a mai apucat să vadă cum, „mâine”, musulmanii îl vor alege pe unul de-al lor. N-a mai apucat să vadă cum uleiul se transformă, treptat-treptat, în oțet! Acum aproape 60 de ani, Enoch Powell – văzând cum națiunea britanică privea liniștită de pe metereze apropierea uriașului val de musulmani – a spus: „Este ca și cum ai privi o întreagă națiune lucrând de zor la înălțarea propriului rug funerar„. Enoch Powell, unul dintre puținii care nu a vrut să facă „pasul înapoi”, n-a mai apucat să vadă cum lorzii Mohamed Șheikh și Nazir Ahmed s-au așezat pe locurile unde altădata au stat lordul George Nathaniel Curzon și alții asemenea lui; n-a mai apucat să audă cuvintele ministrului „englez” Șhahid Malik: „În 2009 vom avea 8 deputați musulmani, iar în 2014 vom avea 16 deputați musulmani. În acest ritm întreg parlamentul va fi musulman. Sunt încrezător că Primul Ministru, cu voia lui Allah, va fi de acum în 30 de ani un prim ministru ce va avea aceeași credință cu mine.” Cu Ivo Opstelten se încheie lista olandezilor care au fost primarii Rotterdamului în ultimii 200 de ani; cu marocanul Ahmed Aboutaleb începe lista musulmanilor ce vor conduce orasul înființat la 1270 și în care olandezii de baștină mai reprezintă încă 55% din populație. În 1629 olandezul Jan Pieterszoon Coen, îi înfrângea pe musulmani devenind Guvernatorul General al Indoneziei .

Astazi, musulmanul Ahmed Aboutaleb îi conduce pe cetățenii Rotterdamului! Dacă în 1989 în parlamentul bruxellez nu era niciun musulman, azi, 21,3% din locuri sunt ocupate de musulmani, deputata Mahinur Ozedemir fiind și prima politiciană din Europa purtătoare a vălului islamic. Și guvernul bruxellez se poate mândri că și-

a deschis porțile în fața musulmanilor- Fadila Laanan și Emir Kir fiind deja membri ai executivului. Rusia nu se mândrește -ca Norvegia – că o musulmană a ocupat funcția de ministru al culturii și nici că Duma este împănată de musulmani, asemeni Bundestagului sau parlamentului suedez. Vice-premierul rus Dmitri Rogozin își atenționează critic vecinii:

„Spațiul cultural european este pe cale să fie redus de culturile venite din sud. Berlinul nu a ajuns oare al treilea oraș turc din lume? Dacă vrem să integrăm alte culturi nu trebuie să ne pierdem propriile valori culturale”.

Și...totuși: dacă Berlinul este al treilea oraș turc din lume, atunci Moscova cu ai săi cca. 5 milioane musulmani (Rogozin n-o mai spune), al câtelea o fi ?!

Si în Rusia musulmanii își urmează drumul încercând să umple golul lăsat de prăbușirea demografică de nestăvilit, studiile ONU arătând că în 2050 Rusia va avea cca. 108 milioane de locuitori (140 milioane azi), dintre care mai mult de 40% vor fi musulmani – iar conducătorii rusi sunt mult mai puțin vocali în interior, decât sunt în exteriorul Rusiei. Și pentru ca totul sa fie clar „Noi credem că aici suntem la noi acasă. Poate voi sunteți străinii. Suntem la noi acasă și vom instaura regulile (Șharia) care ne convin, fie că vă place sau nu. Toate încercările de a ne împiedica vor atrage după ele o ripostă sângeroasă. Vom îneca Moscova în sânge”. Astfel și-a încheiat avocatul musulman Daguir Khassavov interviul acordat, la oră de maximă audiență, televiziunii moscovite REN TV. Pavel Odintsov, purtătorul de cuvânt al Curții Supreme a Rusiei, l-a sfătuit pe avocat „să-și cântărească mai bine declarațiile publice”, în timp ce Vsevolod Tchaplîn –

președintele Departamentului Sinodal pentru Relațiile Bisericii cu Societatea – n-a exclus ipoteza unei legalizări a tribunalelor islamice: „Nu trebuie să împiedicăm comunitatea musulmană să trăiască după propriile sale reguli”. Prin urmare, nici rușii nu sunt cu nimic mai vrednici decât occidentalii. Cu totii își sapa de zor groapa ! Intr-o lume în care musulmanii au totală libertate de a face ce vor în țările creștine, dar unde preferă totuși să se enclavizeze în loc să se integreze, într-o-o Europa unde numărul moscheilor crește amețitor, în timp ce în Arabia Saudita nu există efectiv nici măcar o singură biserică creștină, într-o Europa unde enorma imbecilitate numită „multiculturalism” a creat terenul propice creșterii influenței musulmane și unde democrația prost înțeleasă le permite imigranților să-și facă propriile lor reguli, ei bine într-o-o astfel de Europa vor fi în curând mari probleme.

Nu am nimic cu musulmanii, dar nici nu pot accepta ideea, ca după ce te primesc mort de foame și vai mama ta, la mine în casa, să începi apoi să-ți impui noi reguli de conduită, în propria mea țară. Acest gen de...prostie democrată, în care imigranții au mai multe drepturi decât localnicii își va arăta la un moment dat adevărata față. Iar când Vaticanul a propus ca într-o-o viitoare Constituție Europeană să fie stipulat și faptul că Europa este o națiune creștină, poate că ar fi trebuit să ascultăm. Să dea Dumnezeu să nu fie prea târziu!
George GMT (via Nucu Câmpeanu)

Partea a III-a

de RENAUD GIRARD

Despre un Guvern iresponsabil

Marile națiuni nu au întotdeauna conducătorii pe care îi merită. Acesta este cazul națiunii israeliene, singura democrație din Orientul Mijlociu, care în primele două decenii ale secolului XXI s-a remarcat prin două realizări remarcabile: integrarea cu succes a 1 milion de evrei ruși și construirea unei economii cu o valoare adăugată foarte mare, bazată pe tehnologia digitală, biotehnologie și armament avansat. Dar această națiune energică, inovatoare și morală nu a găsit în Benyamin Netanyahu un strateg pe măsura ei. Aflat la putere din 2009, după ce a deținut funcția din 1996 până în 1999, premierul, care provine din partidul de centru-dreapta Likud, dar este aliat cu partide de extremă dreapta religioasă sau naționalistă, este responsabil de o prăbușire fără precedent a securității interne și externe a statului evreu. Niciodată în istoria sa, populația evreiască din Israel nu a trebuit să suporte un pogrom atât de teribil precum cel comis de Hamas la 7 octombrie 2023, care a ucis de două ori mai mulți israelieni decât soldații FDI uciși în timpul Războiului de Șase Zile din 1967. Aceste masacre nu au avut loc în așezările îndepărtate din Cisiordania, ci pe teritoriul recunoscut internațional al Israelului. Politicianul, care și-a făcut întreaga carieră prezentându-se drept "domnul Securitate" nr. 1 al statului evreu, nu a fost în măsură să-i protejeze pe locuitorii pașnici ai kibbutzului din sudul extrem al teritoriului israelian.

Eroarea strategică a lui Netanyahu a fost incapacitatea de a se pune în capul dușmanilor săi palestinieni. El nu a reușit să anticipeze care ar putea fi următoarea lor

mişcare, deși serviciile sale de informații îi tot spuneau că Hamas pune ceva la cale - fără să știe, desigur, ce.

Strategia de securitate a prim-ministrului israelian a fost și încă este greșită de trei ori. Pe termen scurt, pe termen mediu și pe termen lung.

Houtis



Pe termen scurt, el și-a pus încrederea în zidul nou-nouț, automatizat, care urma să îngrădească cei 2,5 milioane de locuitori din Gaza pe teritoriul lor de 365 km², și a golit trupele diviziei responsabile de apărarea frontului sudic, trimitându-le să păzească coloniile ilegale pe care le plantase în Cisiordania.

În răspunsul său militar la atacul din 7 octombrie, care a implicat bombardamente masive și strămutarea forțată a populației, Netanyahu a căzut în capcana pe care i-a întins-o Hamas. Imaginile de distrugere și de copii palestinieni însângerați le-au înlocuit pe cele ale oamenilor torturați în kibbutzuri israeliene. Netanyahu a reușit să convingă un miliard de musulmani din întreaga lume să se ralieze în spatele steagului Hamas. Israelul este o putere comercială deschisă care nu are niciun

interes să se certe cu vecinii săi. Proiectul coridorului economic India-Emiratele Arabe Unite-Arabia Saudită-Iordania-Israel-Italia de Sud, pentru care Netanyahu s-a felicitat în septembrie, pare să fie cu adevărat mort. Cea mai bună securitate externă pentru o țară va fi întotdeauna integrarea sa cu vecinii săi.

Pe termen mediu, strategia lui Netanyahu a fost de a ascunde sub preș problema palestiniană și de a se concentra asupra acordurilor Abraham. Acordurile semnate cu Emiratele Arabe Unite, Bahrain, Maroc și Sudan - și cele care urmau să fie semnate cu Arabia Saudită - au fost excelente, deoarece au integrat statul evreu în mediul său regional arabo-musulman. Dar Netanyahu ar fi trebuit să le folosească pentru a relansa discuțiile cu vecinii săi palestinieni, în loc să continue să îi divizeze. S-a dovedit că Netanyahu a încurajat Qatarul să finanțeze Hamas, pentru a consolida mișcarea islamistă în detrimentul OEP.

Greșeala lui Netanyahu a fost să nu înțeleagă bomba cu ceas reprezentată de o populație tânără care a fost complet izolată din 2009. În plus, premierul a permis celor mai extremiști coloniști din Cisiordania să își umilească sistematic vecinii palestinieni. De ce a dus Netanyahu o politică de divizare a palestinienilor? Pentru că este obsedat de a nu crea niciodată un stat palestinian. Când premierul Yitzhak Rabin a semnat Acordurile de la Oslo în septembrie 1993, care prevedeau aderarea treptată a palestinienilor la un stat în Cisiordania și Gaza, Benjamin Netanyahu a lansat o campanie oribilă de denigrare împotriva sa, numindu-l pe Rabin "trădător". Această campanie a dat roade, deoarece Rabin, care

a avut înțelepciunea "să lupte împotriva terorismului ca și cum nu ar fi existat negocieri și să negocieze ca și cum nu ar fi existat terorism", a fost asasinat în noiembrie 1995 de un evreu religios de extremă dreapta.

Această extremă dreaptă religioasă face acum parte din guvernul Netanyahu. La fel ca premierul israelian, această aripă dreaptă nu înțelege că nu bomba atomică iraniană amenință Israelul, ci bomba demografică arabă în interiorul granițelor controlate de Tzahal.

Strategia pe termen lung a lui Netanyahu este clară: să le facă viața imposibilă palestinienilor din Gaza și Cisiordania, pentru a-i împinge în exil. Dar aceste familii nu au unde să se ducă, pentru că nici Egiptul și nici Iordania nu sunt pregătite să le primească. Dar nu se pune problema ca Israelul să cadă în dizgrație față de acestea, primele două națiuni arabe care au făcut pace cu el.

Netanyahu a adoptat o strategie de ascundere a problemei palestiniene. Aceasta a reapărut într-un mod teribil și acum incontrollabil.

SAGA PUBLISHING 2023

